

EVANGÉLIUMI MUNKÁS

„Mindenik az ő jutalmát veszi munkája szerint.” 1. Kor. 3, 8.

1923.

MEGJELENIK MINDEN NEGYEDÉVBEN.

4. szám.

Ima és hit.

Gyakran tapasztaltam, hogy Isten gyermekei elhanyagolják az imát, elhanyagolják a hitet s csak érzelmeiktől hagyják magukat vezetni. Az érzelem nem hit, a kettő különböző dolog. Hogy hitünk legyen, az a mi dolgunk, hogy örvendő érzelmek és áldásuk lakozzanak keblünkben, azt a jó Isten teheti. Isten kegyelme a hit élő csatornáján át árad bele lelkünkbe s a mi feladatunkat képezi, hogy ezen hitet ápoljuk.

Az igaz hit már akkor megragadja a megígért áldást, amikor az ígélet még nem ment teljesedésbe és nem látható. Küldjük hitben fohászainkat a második kárpit mögé. Ragadjuk meg hittel a megígért áldásokat és tekintjük azokat a miéinknek. Ez esetben meg lehetünk győződve róla, hogy ezen áldások a miéink, ahogy az Írás mondja:

«Ha valamit imában kértek, csak higgyétek, hogy elnyeritek azt és megadatik néktek.» Csak hitre, kizárólag hitre van szükségünk, hinnünk kell abban, hogy elnyerjük az áldásokat, még mielőtt látható lenne az isteni ígélet. Ha azután a megígért áldás valóra válik, a hit beteljesedett.

Sokan azonban azt hiszik, hogy csak akkor van erős hitük, ha nagy mértékben bírják Isten Szentlelkét. Ezek felcserélik a hitet és az áldást, amely a hit következménye.

A legerősebb hitre ép akkor van a legnagyobb szükségünk, midőn a Lélek által elhagyatva érezzük magunkat. Ha sűrű, sötét felhők tornyosulnak fejünk felett, ideje, hogy hitünk erejével áttörjük a sötétséget és szét szórjuk a felhőket. Az igaz hit azokon az ígereken alapszik, melyek a szentírásban foglaltatnak s csak az tarthat igényt ezen fenséges ígerekre, aki engedelmességgel viseltetik az isteni íge iránt.

«Ha énbennem maradtok és az én beszédeim tibennetek maradnak, kérjétek, amit csak akartok, és meglesz az néktek.» János 15, 7. «És akármit kérjünk, megnyerjük tőle, mert megtartjuk az ő parancsolatait, és azokat cselekedszük, amik kedvesek előtte.» 1. Ján. 3, 22.

Imádkozzunk sokat magányosan. Krisztus a szőlőtő s mi vagyunk a venyigék. Ha növekedni akarunk, akkor állandóan nedvet kell magunkba szívni a szőlőtőből s ezt az ima által érhetjük el. E nélkül nincsen erőnk.

Megkérdeztem az angyalt, hogy miért nincs több erő és hit Izráelben. Így felelt:

«Nagyon hamar elengeditek a Mindenható karját. Küldjétek erős, kitartó hittel fohászaitokat a mennyei trónhoz. Az ígereket bizonyosak. Higgyétek, hogy elnyeritek azokat a dolgokat, melyekért könyörögtök és meg is kapjátok azokat.»

Illésre hívták fel a figyelmemet. Ő is ember volt, mint jómagunk. Am ő buzgón imádkozott. Hite legyőzte a nehézségeket. Hét ízben imádkozott az Urhoz s végül megjelent a felhő. Látám, hogy a bizonyos ígereket is kétségbe vontuk s az Urat hitünk gyengeségével elszomorítottuk. Az angyal így szólt:

«Öltsétek magatokra az Ur fegyverzetét, mindenekelőtt pedig ragadjátok meg a hit pajzsát. Ez őrzi meg szíveteket, egész életeteket a gonosz tüzes nyilvesszői ellen.»

Ha az ellenségnek sikerül az elcsüggedtek szemét Jézustól eltéríteni, ha sikerül neki elérni, hogy önmagukra tekintsenek, méltatlan voltuknál időzzenek, ahelyett, hogy Jézus szeretetét, érdemeit s kegyelmét szemlélnék, akkor a hitnek pajzsát is sikerül neki kicserélni kezeikből úgy, hogy [védtelenül] ki lesznek szolgáltatva kísértéseinek. Tekintsenek ezért a gyengék állandóan Jézusra s bizzanak benne, hogy hitük megerősödjék.

Hogyan ápolhatjuk az egységet.

Ha azt akarjuk, hogy a gyülekezet viruljon és boldoguljon, mindenekelőtt az egységet kell ápolnunk a gyülekezetben. Fontos tehát azon elvek megismerése, amelyek alapján az egységet fenntarthatjuk. Súlyos bűn azon elvek megsértése, amelyeken a gyülekezet egysége alapszik. Aki a legcsekélyebb érzékkel bír a gyülekezet fejlődése iránt, az féltő gonddal őrködik a gyülekezet egysége felett is. Az tartózkodik attól, hogy oly utra térjen, ahol veszélyeztethetné ezt az egységet. Ehhez sok esetben azután jó tanácsra van szükség.

Az egység fenntartásához nem elégséges a gyülekezet egy részének jó igyekezete. A gyülekezet minden egyes tagjának a közreműködésével lehetséges csak az egységet fenntartani. Ez az összes tagoknak kölcsönös kötelezettsége. Egyetlen gyülekezeti tag, vagy tisztviselő sem mozdítja elő az egységet akkor, ha azt követeli, hogy mindenki az ő véleményét fogadja el s mindenki az ő nézetéhez és akaratához alkalmazkodjék.

Ezek a jó emberek gyakran azt mondják, hogy nem engedhetnek, mert ha engednek, akkor feladják elveiket, holott csak véleményüket adnák fel, ha engedékenyek lennének. Igen nagy a különbség az elv és a vélemény között. Ép azzal mozdíthatjuk elő az egységet s elveink diadalát is, ha udvariasan meghajolunk mások véleménye előtt s nem ragaszkodunk makacsul saját vélekedésünkhöz.

Sokszor azzal bontjuk meg a jó egységet, hogy másokra rá akarjuk kényszeríteni saját akaratunkat, hogy másokon uralkodni akarunk. Az Ur óva int bennünket az ilyesmítől:

«Egy ember se higgye azt, hogy neki jogában áll, vagy hogy épen kötelessége másoknak parancsolgatni, másokra akaratát rákényszeríteni, másoknak előírni, hogy mit tegyenek és mit hagyjanak el, másoknak kommandirozni, mintha azok a katonái lennének.» (Az evangélium szolgál. 420 oldal.)

Már azzal is előmozdítjuk az egységet, ha ezeket a dolgokat kerüljük. Minél közelebb vagyunk Krisztushoz, annál kevésbé kívánunk oly központok lenni, amelyek körüli mindennek forogni kell. Ne kívánjuk, hogy mindenki nekünk vesse magát és minden képességét alá.

Tanusítsunk elismerést kölcsönösen egymás iránt. Minden egyes tagnak kötelességét képezi a másik képességének fejlesztését ép úgy előmozdítani, mint a magáét.

A gyülekezetnek a legkülönbélebb adományokra van szüksége. Becsüljük meg mindenkinek a képességét. A gyülekezet növekedéséhez az összes tagok képességeire és adományaira van szükség.

Krisztus tanítványaiért mondott utolsó imájában hangsúlyozza ezen egységnek és egyetértésnek a fontosságát. Így szólott: «Hogy mindnyájan egyek legyenek, amiképen te énbennem, Atyám, és én tebenned, hogy ők is egyek legyenek mibenuink, hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél engem.» Ján. 17, 21.

Ha minden munkás hiven betölti a számára kijelölt helyet, akkor meghallgatást talált Krisztus imája, melyben követőinek egységéért könyörgött. Szeretetteljes részvétellel és bizalommal legyenek egymás iránt Isten munkásai. Aki olyasmit mond, vagy cselekszik, amivel megbonthatja a gyülekezeti tagok közötti egyetértést, az meghiúsítja Istennek szándékát. A civakodás és patvarkodás a gyülekezetben, az egymásiránti bizalom megingatása gyalázatot hoznak Krisztusra.

Isten azt kívánja, hogy gyermekei egymás irányában keresztyéni hajlandóságot és jóakaratot ápoljanak magukban. Az igaz hit nem csupán Krisztussal egyesíti szívünket, hanem egymás irányában is szeretetet ébreszt bennünk. Ha tudatában leszünk annak, hogy mit jelent ily szoros és bensőséges kapcsolatban állani Krisztussal és testvéreinkkel, akkor áldásos befolyást árasztunk mindenfelé, amerre csak megyünk. Bizonyosságok IX. köt. 145 oldal.

Ha ezen elvekhez ragaszkodik minden tag s ha ily elvek buzdítanak bennünket, akkor előmozdítjuk a gyülekezet egységének fejlődését és megszilárdulását.

A király dolga sürgős.

Ma a sietség és a fokozott tevékenységnek korában élünk. Ma oly gépekkel dolgoznak, amelyek minden munkának az elvégzését gyorsabbá és könnyebbé teszik, valamely nagy város körül állva, bárányok dőlőközve

látod, hogy senki se megy lassan. Minden-
kinek sietős az utja. A gyors közlekedés
korszaka van ma.

Figyelj csak! Majd látod a villámgyorsan
tovaszáguldó gyorsvonatot, a gyorsan közle-
kedő villamos vasutat s az autók ezreit
melyek minden irányban szaladnak!

Korunk nem aluszékony, nem lassu. Nagy
városainkban pihenni és aludni lehet a leg-
nehezebben. A kereskedő azt a vonatot vá-
lasztja utazásához, amelyen egy órát meg-
takaríthat s inkább utközben a kerekeken
alszik. Az idő pénz és a pénz minden a mai
kor emberének a szemében.

De nemcsak a munkával, az üzlettel, ha-
nem a szórakozásokkal is így vagyunk. A leg-
több embert az izgalmas játékok, mint a ki-
merítő football matchek vonzzák. Sokan tó-
dulnak a mozgóképekhez s így nem csoda, hogy
az imagyüleket csak kevesen látogatják.

De nemcsak a mulandó világot, hanem Is-
ten munkáját is ez a sietség, ez a gyorsaság
jellemezi. Ez az ítélet órája. Az Ur oly vilá-
gosan közli velünk a jövődöléseket, hogy az
is elolvashatja őket, aki futva halad el mel-
lettük. Annak, aki úgy véli, hogy késik a jövődö-
lések teljesülése, így szól az Ur a próféta által:
«Bizonyosan eljön és nem késik.» Hab. 2, 2—4.

A biblia utolsó könyve e szavakkal kezdő-
dik: «Imé, ő eljön.» És e szókkal végződik:
«Imé én hamar jövök.» Az ítéletet hirdető
angyalokról az mondatik, hogy repülnek. Jel.
14, 6. 7. Az adventi mozgalmat jelképező
angyalnak is egyik lába a tengeren, a másik
a szárazon van s ég felé emelt kézzel eskü-
szik, hogy idő többé nem lesz. Jel. 10, 5. 6.
A bárány lakomájáról szóló hasonlatban így
szól az Ur szolgálóihoz: «Menjete ki gyorsan
a város utcáira» s hozzátok be a vendégeket
a mennyegzői lakomára. A király dolga sürgős.

A keresztyén élete egy versenyfutáshoz
hasonlít. Intetünk, hogy türelemmel szaladjunk
abban a versenyben, amely számunkra el-
rendeltetett. A versenynél, nem ébreszt érdek-
lődést a verseny eleje, hanem inkább vége,
ahol már kitűnik, hogy ki futotta meg győz-
tesen a pályát.

Pál apostol így szól az 1. Kor. 4, 9-ben:
«Mert látványossága lettünk a világnak, úgy
angyaloknak, mint embereknek.»

Versenyezzünk tehát mi Isten országának
elnyeréséért a mai világban, ahol a legtöbb
ember a haszon és élvezetek után szalad.
A társadalom felett egy oly zavar lett urrá,
amely nemsokára általános ijedtséggé lesz.
Jel. 16. Nagyön közel van minden dolog vége.
Isten népe készüljön ama legrettenetesebb
eseményekre, melyek a világra jönnek. Időnk
rendkívül drága. A kegyelemidő, melyben az
eljövendő életre előkészülhetünk, rendkívül
rövid. Nincs időnk haszontalan dolgokra.

Vonjuk le a tanulságot Lótnak sodomabeli
tapasztalataiból. Jézus így int bennünket:
«Gondoljatok Lót feleségére!» Lót legnagyobb
bűne habozó szelleme volt. Lót lassu léptek-
kel haladt át a rónán. Isten angyala így szó-
lott hozzája: Siess és mentsd meg lelkedet.
Ő ellenben habozott. Habozása következtében
veszítette el feleségét is.

Isten népénél nem gyűlöl jobban egy bűnt
sem, mintha a szükség idején nem teszünk
semmit. Isten nagy bűnnek tekinti a részvét-
lenséget. Az Ur megátkozza a hanyagságot.
Jer. 48, 10.

Egyesek azt hiszik, hogy eleget tettek min-
den kötelezettségüknek, ha a megfelelő anyagi
támogatásban részesítik az Ur ügyét. Pál apos-
tol azonban kijelentette, hogy ha szeretet
nincsen bennünk, összes áldozataink sem ér-
nek semmit. Ha szeretettől vagyunk áthatva
embertársaink iránt, szívesen fáradozunk sze-
mélyesen is azért, hogy őket az örök életnek
megmentsük. Megtörténhetik, hogy nem igen
tudunk pénzt áldozni, de barátságos szavaink-
kal és magatartásunkkal mégis sok lelket ve-
zethetünk Krisztushoz. Aki lelkeket ment meg
az bölcs. Legyünk szorgalmasak a lelkek meg-
mentésének munkájában.

Oh kedves olvasó, siess! Lehet, hogy soha
sem tér vissza az alkalom, hogy az éhező,
vagy szomjazó lelket az igazsággal felüdítsük.
Lehet, hogy Isten így szól hozzája: «Még ma
elveszik lelkedet!» s talán te lesz oka, hogy
e pillanat készületlenül találta. A kegyelem
időnek nemsokára vége s mindenki ügye vég-
leg el lesz határozva. Adja Isten, hogy
mindazok, akik üdvözülni akarnak, elég szor-
galmasak és buzgók lehessenek, mert a király
ügye felette sürgős.

Hogy viselkedjünk a nyilvános istentiszteleteken.

Az istentiszteletek megtartásának módja is nagyban hozzájárulhat gyülekezeteink építéséhez. Mutassuk meg, hogy becsüljük Istent és házáat. A régi Izráelnek számos oly előírása volt, amelyek szabatosan körülírták az istentiszteletek rendjét. Mi ugyanazt az Istent imádjuk, s tudjuk, hogy Isten azóta nem változott meg. Isten azt kívánja, hogy ma is épen úgy imádjuk és tiszteljük, mint a régi időkben.

Isten előtt nem lehet kellemes és kedves egy oly istentisztelet, amelyen rendetlenség uralkodik s ahol a közönség megbotránkozik egyesek helytelen viselkedésén. Semmi se végeztessék feltűnő módon, hogy a gyülekezet csak a felemelő hatást érezze.

A mai egyházak nagyon hajlanak az üres formák felé, mert a Lélek erejét elveszítették. Igaz, hogy az Urnak a formaságok nem tetszenek, de viszont az is igaz, hogy a hanyagság és rendetlenség sem tetszik neki. Az Isten előtt tetszetős és kedves istentisztelet egyszerű és méltóságteljes. Ez az istentisztelet teltve van az újszövetség szabadságával, önkéntességével és eszményiségével. Telve van érdeklődéssel, áhítattal s a legtermészetesebb módon alkalmazkodik a viszonyokhoz.

Nagyon helyes előre meghatározni s a jelenlévőkkel közölni az istentisztelet rendjét, nehogy közben zavar támadjon. Másrészt viszont ne ragaszkodjunk oly mereven a meghatározott programhoz, hogy Isten Szentlelkének a működését akadályozzuk.

Az istentiszteletekhez megkívántatik egy tiszta, vonzó szoba, vagy imaterem. A szoba belső díszítése ne legyen feltűnő. A helyiség tiszta legyen. Szellőztessünk a gyülekezés előtt, nehogy az ablakok kinyitása, vagy bezárása zavarja az istentiszteletet. Tanítsuk meg arra is a tagokat, hogy illetlen dolog hátranézegetni s kémlelni, hogy ki jött be a hátsó ajtón. Ez nagyon kellemetlen a belépőre, különösen ha az idegen s lekicsinylő a szónokra, mert azt mutatja, hogy nem valami nagyon kötik le szavai figyelmünket.

Ha kályha van az imateremben, a befűtést intézzük el a gyülekezés előtt. A gyermekek szintén idejekorán végezzék el szükségüket.

Az egyes családok üljenek lehetőleg egymás mellett. A szülők tartsák maguknál gyermekeiket. A tapasztalat azt mutatja, hogy nem tanácsos több gyermeket egymás mellé ültetni, mert egy csapatban könnyen megzavarják az istentiszteletet.

Nagyon helyes, ha az orgonista a prédikáció előtt játszik, mert ezzel előre tereli a közönség figyelmét. Különben az orgona hangja már egy oly jel lehet, amely azt jelzi, hogy csendben kell lenni, mert az istentisztelet nem sokára kezdetét veszi. A prédikátorok csendben térdeljenek mindaddig, amíg a szónoklónak hangosabb «amene» nem jelzi, hogy az ima befejeztetett.

Azok, akik a szószékre lépnek fel, intézzék el az összes megbeszélendő dolgokat már előbb. Mindazáltal néha az is előfordulhat, hogy valamely nem várt dolog következtében ott is meg kell valamit beszélni azoknak, akik az istentiszteletet vezetik. Ilyenkor a lehető leg-halkabban és a leggyorsabban intézzék ezt el. Azok, akik a pódiumon ülnek, úgy üljenek, hogy mindkét lábuk teljesen a padlón legyen. Ha megszokjuk, helyesen ép oly kényelmesen ülhetünk, mint helytelenül. Ülünk tehát helyesen, mert ezzel is emeljük az istentisztelet méltóságát.

* * *

A legjobb alkalom a félreértésnek kimagyarozására naponta naplemente előtt van.

A legjobb alkalom a kísértések elleni védekezésre akkor van, mikor legerősebbnek érezzük magunkat.

A legjobb alkalom az Ur magasztalására akkor van, midőn a visszaesés veszélye fenyeget bennünket.

A legjobb alkalom világosságod ragyogtatására akkor van, midőn körülötted minden el-sötétedett.

Az egyetlen szolga, aki azért panaszkodott, hogy ura nagyon kemény ember, az volt, aki a nyert talentumot a földbe rejtette és semmit sem tett uráért.

A barátságtalan kritizálás.

Semmivel sem ronthatjuk jobban valamely testvérünk befolyását, mint a barátságtalan

kritizálás által. Az is nagy bűn, ha valakinek pénzét raboljuk el, de ennél sokkal nagyobb bűn Isten előtt valamely testvérnek befolyását elrabolni. A törvény többet követel a tolvajtól bűnének egyszerű beismerésénél. Azt követeli, hogy fizesse vissza az elrabolt értéket. Ha odamegyünk egy testvérünkhöz és beismerjük előtte, hogy barátságtalanul kritizáltuk és befolyását tönkretettük, ez nagyon helyén való dolog, de nem elégséges. Ujra helyre kell állítanunk az iránta való bizalmat azokban, akiket ellene igyekeztünk befolyásolni. Ez feltétlenül szükséges.

Szivleljük meg Pál apostol nemes tanítását:

«Ha pedig egymást marjátok és faljátok, vigyázzatok, hogy egymást fel ne emésszéték. Mondom pedig, lélek szerint járjatok és a testnek kívánságát véghez ne vigyétek.» Gal. 5, 15. 16.

Imé a kritizálás és a hibakeresés elleni orvosság: Járjatok lélek szerint s akkor nem marjátok és faljátok egymást. Legyen szívünk oly teljesen telve Isten Lelkével s legyünk oly tökéletesen elfoglalva Isten igéjével, hogy se időnk, se alkalmunk ne legyen arra, hogy egymást bírálgassuk, hogy egymás hibáit észrevegyük.

A bizonyságok könyvében olvashatjuk:

«Az az ember, akit Isten vezérel, önmagával elégedetlen lesz, mert a tökéletesebb ember világossága ragyog rája. (Ez a lélekben való járás.) Azok ellenben, akik ezt a mintaképet szem elől tévesztették s akik magukat túl sokra becsülik, minduntalan észreveszik felebarátaik gyengeségeit és tévedéseit. Ezek szigorúak, gyanakvók és rosszindulatuak lesznek. Másokat lealáznak, hogy így magukat felmagasztalják, másokat lerombolnak, hogy így építsék önmagukat.» Biz. V. 73. oldal.

Az embereknek két osztályát látjuk itt. Az egyik osztály önmagával elégedetlen. Ezeknek lelki állapota Ésaíaséhoz hasonló, aki Isten dicsőségének megpillantása alkalmával így kiáltott fel: «Jaj nékem, elvesztem, mert tisztátalan ajku vagyok.» Ésa. 6, 5. A tökéletes ember fénye ragyog ezekre. Ezek azon szeretettől vannak áthatva, amely az irgalom palástját terjeszti ki testvéreik fölé és eltakarja őket.

Az emberek másik osztálya csak önmagával van megelégedve s mással senkivel. Ezek másokban minden hibát felfedeznek s azonnal szóvá is teszik azokat.

Nincs veszélyesebb dolog a kritizálásnál, különösen a vezetők hibáinak a kipellengérezésénél. Akik ilyesmit cselekszenek, azok Sátánnak eszközei. Ezek sokszor többet árthatnak Isten ügyének, mint maguk a bűnösök. Azt tanultuk: «Sátán jól tudja, hogyan kell támadásait intézni.» Hogyan? Imé így: «Befolyásolja a kedélyeket, hogy elégedetlenséget ébresszen a vezetők ellen A növekvő bizalmatlanság és féltékenység azonban végül a legnagyobb csalódásra vezet.» Ugyanott 672. old.

Sátán jól tudja, hogy ha a tagoknak a bizalmát sikerül a vezetőség irányában megintgatni, akkor a munka iránt is bizalmatlanok lesznek. Sátán még mindig folytatja azt a munkát, amelyet a mennyben kezdett meg s amelynek következtében az angyalok egyharmada elkárhozott. Művét a legravaszabb módon végezi.

Ismertem már oly embereket, akik kijelentették nekem, hogy a bizonyságok iránt határtalan bizalommal viseltetnek, ellenben bizalmatlanok a vezetőség irányában. S hol vannak most ezek az emberek? Ma már nemcsak a vezetőség, hanem a bizonyságok iránt is bizalmatlanok és élesen támadják őket, holott azt állították, hogy a legteljesebb bizalommal viseltetnek iránta.

Igaz ugyan, hogy a bizonyságok dorgálják és javulásra intik a vezetőket, de csak azért, hogy annál alkalmasabbak legyenek a gyülekezet vezetésére. Akit az Ur szeret, azt megdorgálja.

Sátán jól tudja, hogyan kell támadásait intézni. Először a vezetőség iránti bizalmat ingatja meg, ezután a lelki adományokat vonják kétségbe. Erre következik a legfontosabb hitelvek ketségbevonása, azután a kétely magában a Szentírásban s a teljes bukás és kárhozat.» Ugyanott.

Az, aki a vezetőség kritizálására adja magát, aki elveszíti irántuk való bizalmát, az öntudatlanul is oly lejtőre került, amelyen a romlásba esuszik alá s még másokat is gáival ragad.

Bármily jámbor legyen is valaki más-
különben, ha a kétség és bizalmatlanság mag-
vát hinti el a vezetőség becsületessége iránt
a gyülekezeti tagok szívében, Sátán munkáját
végzi. Azok az emberek, akiket Isten vezérel,
az ő testvéreinek az őrzői. Ezek ép úgy vi-
gyáznak testvéreik jó hírnevére, mint a saját-
jukra. Másoknak mindig becsületos indokokat
tulajdonítanak. Akik tiszta szívűek, az Istent
látják.

A magyarországi egyesület konferenciájáról szóló jelentés.

Istenünk segítségével az 1923 október hó
4—7-ig tartó évi konferenciánkat a «Sas»
körben tartottuk meg. A Generál Konferencia
európai osztályától H. F. Schubert atyafi
volt jelen. Az utolsó napon érkezett H. Böx
atyafi.

Igen örvendtek a Testvérek, hogy az Ur ily
ritka alkalmat adott arra, hogy a testvéri
közösséget élvezzük. Mint a zoltár író mondja:
«Mily jó és gyönyörűsége, amikor együtt la-
koznak az atyafiak.» Mindazon tapasztalatok
és bibliai ismeretek, amelyeket az Ur kegyel-
méből ezen konferencián szerezhettünk, meg-
erősítettek bennünket a hitben és ezáltal egye-
sült szívvel és újult erővel haladhatunk a mi
Mesterünk lábnyomán az örök élet kapuja
felé.

Egyesületi ügyeinket 4 ülésben intéztük el,
melyek igen áldásosak voltak.

Minck atyafi a 66 zoltár 1—12 verseivel
nyitotta meg az ülést, mely után üdvözölte a
generál konferencia kiküldöttjét H. F. Schu-
berth atyafit. Az ülésen képviselve volt 34
gyülekezet 81 kiküldöttel; jelen voltak még
az Egyesület munkásai és az ország minden
részéről a Testvérek igen nagy számmal.

Ezen alkalommal 4 új gyülekezetet vettünk
fel az egyesületbe 35 taggal.

Ezután felolvasta Minck atyafi az 1922.
évről és az 1923. év első két évnegyedéről a
jelentést.

Az 1922. évben tagok száma az év elején
724, a tiszta növekedés 89 úgy hogy a tagok
száma az év végén 813-ra emelkedett.

Tized 3.024,277.22 K és az összes adako-
zás 823,902.01 K. Missziómunkát 749 tag
végzett 32,000 missziólátogatást és 40,700
bibliaórát jelentettek. A hálaadó munkának
az eredménye 495,672 K, volt. Az ifjúsági
egyesület 14 csoportja 242 tagot számlált, kik
25,000 bibliaórát tartottak. Eladott iratok
értéke 42,000 K és ezenkívül még 50,000 K
misszióadakozás gyűlt egybe.

34 állandó és 7 alkalmi könyvárus, 6.406,138 K
értékű könyvet és iratot adott el.

Az 1923. év első két negyedére nyert át-
tekintés a következő:

Az Egyesületünk a félév vége és elején 2 tagot
számlált. Tized befolyt 4.000,45 K és az
adakozás 2.619,815.59 K értékűt ki.

Misszió egyesületeinkben az eladott iratok
és könyvek értéke 662,000 K. A nagy hét
alatt a Testvérek és a munkások 1.310,700 K
értékű könyvet és iratot adtak el.

Az ifjúság 14 csoportja 262 tagot számlál.
168 tag 7000 bibliaórát és 5700 misszió
látogatást jelentett. Az eladott iratok és köny-
vek értéke 550,000 K.

38 állandó és 2 alkalmi könyvárus 9.500,653
K értékű könyvet és iratot adott el.

Ezen kimutatás igazolja, hogy az Ur áll az
Ő műve élén és hatalmas kézzel vezeti az ő
népét a biztos cél felé.

A konferenciái határozatok hozatalára a követ-
kező bizottságok lettek megválasztva.

1. Határozatokat hozó bizottság: Zeiner A.,
Sohlmann K., Tulaszevski K., Jeszenszky B.
és Busák I.

2. Kinevező bizottság: H. F. Schubert,
Michnay L., Porcsin I., Kraszkó A. és Bach-
taller G.

3. Hitelesítő bizottság: H. F. Schubert,
Zeiner A., Wicklein A., Töltési J. és Bo-
tyánszki M.

A határozatokat hozó bizottság 11 határoza-
tot hozott, melyeket a konferencia elé terjesz-
tette. Ezen határozatok a következők:

1. Ezen alkalommal is óhajtjuk az Úrnak
tartozó hálánkat kifejezni azon gazdag áldá-
sokért, nehéz időkben tapasztalt isteni vezeté-
sért és a megmentett lelkekért, melyekben az
elmúlt konferencia évben is részesültünk és
pedig nemcsak szavakban, hanem azáltal, hogy
nagyobb odaadással, szeretettel és önfeláldo-

zással fogjuk ezen drága ügyet támogatni mint valaha.

2. Minthogy önmagunkban nincsen erő a környező bűnök és gonosz világi szellem legyőzésére, hogy az Úr eljövetelekor megállhassunk, elhatározzuk, hogy oly benső összeköttetést keresünk az Üdvözítővel, mint szőlővesző a tökével és hogy belső megszentelődésre törekszünk.

3. a) A misszióélet jobb fellendülése érdekében oda fogunk hatni a gyülekezetekben, hogy minden tag tudatában legyen annak, hogy a keresztség által tagja lett a misszió egyesületnek is.

U.E. ① Ajánljuk bibliatanfolyamok tartását oly tagok részére, kik indíttatva vannak más lelkeket az Úrhoz vezetni.

c) Továbbá havonta tartandó tisztviselő és diakonus gyűlések tartását azzal a céllal, hogy tisztviselőink fontos feladataik teljesítésére jó kiképzést nyerjenek.

d) Minden gyülekezetben egy misszióbizottság felállítását, mely rendszeren a gyülekezeti bizottságból állhat. Ennek feladata: A misszió lélek ápolása, a missziótevékenység elmélyítése, új tervek lefektetése és azok megbeszélése.

4. Minthogy a belmisszió osztály külön tervei gyülekezeteink és misszióterületünk részére hasznosaknak és áldásosaknak bizonyultak, elhatározzuk, hogy a nagy misszióhét, az önmegtartó hét és az aratási hálamunka tervét a jövő év missziótervei közé felvesszük.

5. A zürichi és a friedensau határozatok alapján indítványozzuk:

a) Hogy az állandó és alkalmi könyvtárak számát kétszeresére emeljük fel, minthogy elismerjük, hogy a keresztény irodalom terjesztése egyik leggyorsabb, legtakarékosabb és leghatásosabb eszköze annak, hogy az üzenet a világnak hirdettessék.

b) Ajánljuk, hogy munkásaink és gyülekezeti vezetőink egyesüljenek a könyvtárak vezetőivel azon feladatban, hogy Istennek szentelt atyfiakat és testvérnőket bátorítsanak, hogy a könyvtáraknak szenteljék életüket. Továbbá, hogy a könyvtáraknak alkalom adassék arra, hogy a tapasztalati órákon elbeszélhessék a tapasztalataikat.

6. Az ifjúsági és a gyermekiskolai munka fejlesztése céljából elhatározzuk:

a) A kerületi konferenciák alkalmával tanfolyamok tartását.

b) A családi körben és gyülekezetben tartandó rendszeres és tervszerű vallásoktatás által gyermekeinknek az igazságban való nevelését és megerősítését előmozdítani.

c) Minden ifjúsági csoportban, ahol csak lehetséges, bibliacsoportok felállítását és rendszeres bibliatanfolyamok tartását.

7. Tekintve a mű gyors befejezésének fontosságát, elhatározzuk, hogy Malakiás 3, 8—10. alapján nemcsak a tizedet, hanem önkéntes adományainkat is hűségesen fogjuk beszolgáltatni, egyben szem előtt fogjuk tartani, hogy önkéntes áldozataink arányban legyenek bevételeinkkel.

8. A szombatiskola fontosságát tekintve, mely intézmény által Isten népe képességet nyer világmisszióját teljesíteni, a generálkonferencia tervezetét annak átformálására vonatkozólag magunkévá tesszük.

9. Hogy az építő egyesület képes legyen a vidéken is a szükséges imatermeket megszerezni illetve felépíteni, indítványozzuk, hogy már itt a konferencián e célra gyűjtést és jegyzést rendezzünk, amelyet a gyülekezetekben folytatni fogunk.

10. Teljes szívünkben hálát mondunk az Urnak az új nyomda és kiadóhivatalért, ugyanakkor köszönetünket fejezzük ki a hamburgi kiadónak és német testvéreinknek, kik erejük felett adakoztak és adományaikkal lehetővé tették ezen intézetek felállítását. Kérjük az Urat, hogy ezen új intézeteinket minden tekintetben áldja meg.

11. Ezen határozatok legyenek a gyülekezetekben felolvasva és megmagyarázva.

A hitelesítő bizottság a következő neveket ajánlotta: Felszentelt prédikátorok: Minck A., Zeiner A., Voigt M. és Vencel J. Próbapredikátorok: Lauff Á., Michnay L., Sohlmann K. és Tulaszevski K. Kisegítőpredikátor: Zarka D. Bibliamunkások és munkásnők: Buzgó M., Pápai L., Fodor A., Lovass E., Greiner S., Lázár S.-né. Kisegítő bibliamunkások: Halász J., Roth M. Könyvtárak vezetői: Wicklein A.

Állandó Könyvtárak: Bósz József, Balázs Anna, Csik Ilona, Cseh János, Dienel Róbert, Farkas Janka, Gajdó Mariska, Hunyadi Mariska, Hiegl György, Juhász János, Kucs

Mátyás, Kis Imre, Keresztes József, Kása József, Köblös Erzsébet, Makai Imre, Major György, Nagy Ambrus, Rózsa Erzsébet, Soós Anna, Schwartz Helén, Szilák Margit, Szabó Juliánna, Szeitz Ferencz, Szilágyi Ferencz, Szöllösi Lukács, Tokos Gábor, Töltési József, Szmor László és Albrecht József. Alkalmi könyvtárosok: Bodnár István, Belánszki József, Ernszt Mariska, Fehér Péter, Farkas Béla, Hlatki Zoltán, Juhos János, Kovács Sándor, Kecskés József, Kálmán Lajos, Moránszki György, Ocsai János és Seltenheim Katalin. A kinevező bizottság a következő neveket terjesztette elő: Elöljáró: Minck A. Titkár: Zarka D. Pénztáros: Greiner S. Ifjúsági, belmesszió és szombat iskolai titkár: Sohlmann K. Könyvtáros vezető: Wicklein A. A területi bizottság tagjai: Minck A., Zeiner A., Voigt M. Wicklein A., Jeszenszki B., Porcsin I. és Ceglédi G. A leszámoló bizottság tagjai az egyesületi bizottság tagjain kívül: Cira F. és Führlinger J. Könyvvizsgáló: Brandt P.

Az utóbbi két bizottság ezen előterjesztéseit a konferencia a fenti határozatokkal együtt egyhangulag elfogadta.

A szombati összejöveteleink igen áldásosak voltak. H. F. Schubert atyafi beszéde megerősített bennünket a hitben. 29 lélek állott fel, hogy az Urat követni akarják. A szombat iskolában 350 lélek volt jelen és 218,765 K folyt be adományképen.

Szombat délután az ifjúság ünnepélyt rendezett, mely igen áldásos és lélekemelő volt.

Az ifjúságnak, a belmisszióknak és a gyermekiskoláknak is külön alkalom adott, hogy munkaterveket fektessenek le a jövőre nézve.

Ezután gyűjtés volt az építkezési alap javára, melynek eredménye 774,000, K jegyzésben 1.200,000 K, a természetben befolyt adományokról az egyesület pénztárosa külön jelentést ad ki. Ezen adományoknál kimagaslott a testvérek önfeláldozása és hűsége az Úr munkájával szemben.

Mindnyájan örömteljes szívvvel gondolunk vissza az elmúlt évre és bizunk a jövőben, hogy az Ur kettős áldással fogja megjutalmazni igyekezetünket. Zsolt. 147, 1—3. 20.

Zarka Dénes
titkár

A konferencia adakozás jegyzéke.

Készpénzben befolyt 774,374 K, jegyzés által 1.180,000 K, 68 darab ezüst korona, 1 arany 20 koronás, 8 arany gyűrű, 1 arany karkötő, 1 kis arany óralánc, 1 ezüst kazetta, 4 imaház telek, 2 q 25 kg. buza, 2 q kukorica, 1 q rozs ára, 2 hizott kacsa ára, 1 tehén, 6 dollár, 1 ezüst bot, 20 gramm arany

ára 1000 tégla, 1 ablak felszerelve, 3 méter vásznat, 3 havi lakbér c koronában.

Greiner S.
pénztáros

Halotti jelentés.

Csendesen elaludt az Urban 70 éves korában. Özv. Nemes Józsefné testvérel, folyó év június hó 24-én Maglódon.

A k. testvérnő 1904 okt. 12-én fogadta el mint özvegy az igazságot kezdve állandó tagja volt a Budapesti sz. gyülekezetnek.

Bár elveszítettnek látszik a halál által, reméljük, hogy az Urnál viszontlátjuk őt sokkal boldogabb helyzetben.

Alólirott nagyszámú közönséggel tett bizonyosságot az igazságról úgy a háznál mint a temetőben, az ember természete és sorsáról 1. Pét. 1, 24. 25. és a keresztyének boldog reménységéről 1. Thess. 4, 13—18. ver. alapján.

Az Urnak áldása kísérje ezen elhintett magvakat is. Amen.

Buzgó M.

Folyó év augusztus 5-én a mi szeretett Nagy Sándorné testvérnőnk meghalt, ki 1915 óta hű tagja a Sarkadi gyülekezetnek.

Folyó hó 7-én délelőtt alólirott, nagyszámú hallgatóság előtt tett bizonyosságot Ésaiás 26, 13. 15. 20. 19. versei és Jób 14, 1. 2. versei alapján.

Lauff Árpád

Rejtvények.

A mult rejtvények helyes megfejtése a következő:

- 1.) 1. Király 4, 32—37. 2. Király 13, 21. Márkus 5, 41—43. Lukács 7, 11—17. János 11, 43. 44. Az apostolok cselekedetei 9, 32—43.
2. Ádám 1. Mózes 3,
3. Dávid 2. Sámuel 12, 5. Akháb 1. Király 20, 39—42.

1. Melyik a legnagyobb ígéret az Új Testamentomban?

2. Ki kívánta a halált midőn erős fejfájása volt?

3. Melyik 3 próféta hirdetett három különböző királyi családnak egy és ugyanazon végzetet.

A megfejtéseket kérem Zarka D. Greguss ucca 10. f. 2. címre beküldeni.

Kiadja: Vallásos Iratok Nemzetközi Kiadóhivatala
Budapest.

Felelős szerkesztő: MINCK A.
Nyomatott: Advent-nyomda Budapest,
I. Németvölgyi út 12.